

чинѣ да ви го скрѣя, то азъ ще ви кажа чи тя е една овчарка коѣкто бѣхъ заглавилъ за годи-
нѣтъ безъ да ѣхъ познавамъ. . . . Когато ѣхъ ви-
дѣхъ да доде, тя ми ся видѣ много млада и
много слаба за работѣтъ на чифликѣтъ. Азъ ѣ
благодарихъ, но искахъ да ѣ платя разноскитѣ
на пѣтуванѣето ѣ и тя си отиде сърдита и оскѣр-
бена до като азъ бѣхъ обрнать съ грѣбѣтъ
си. . . . Тя побърза толкозъ много, щото забра-
ви и единѣ часть отъ вещитѣ си както и *кесіѣ-
тъ* си, която не обѣема, разумѣвася, нѣщо зна-
чительно . . . нѣколко дребны пары вѣроятно! . . .
Но, найсетнѣ, като щѣхъ да мина отъ тука азъ
мысляхъ да ѣ срѣцна и да ѣ предамъ, онова,
което тя забрави и което ѣ длѣжнѣѣхъ.

Германъ бѣше много честенъ человекъ за да
не разбере истинѣтъ като слушаше тѣзи исторіѣхъ,
ако не вѣроятнѣхъ, а то поне възможнѣхъ. Той бѣ-
ше вперилъ единѣ острѣ погледъ върхъ госпо-
дарѣтъ на чифликѣтъ, коѣто претърпѣваше този
испитѣ съ голѣмо безуміе или съ простодушіе.

— Азъ искамъ да имамъ сърдцето си чисто,
каза Германъ самъ на себе си, и, въздържающъ
негодованѣето си:

— Тя е една дѣвойка отъ нашенско, казѣ;
азъ ѣхъ познавамъ: тя треба да е тѣдѣва. . . .
Да идемъ по нататакъ заедно, ако обичате. . . .
нѣй ще ѣхъ намѣримъ безъ друго.